

DE
WERELD IS

GONG VOX
5 J O 5

2
0
2
1

EEN
SCHOUWTOONEEL

De wereld is een schouwtoneel, elk speelt zijn rol en krijgt zijn deel.

- Joost van den Vondel

Waarde lezer,

In de woorden van één van Neerlands grootste dichters leest u het goed; het leven is een toneelstuk en eenieder draagt daar zijn of haar steentje aan bij. Zo ook u. Aan de vooravond van de volgende stap in uw leven wordt u geïntroduceerd in de stad Nijmegen, de Radboud Universiteit, maar zeker óók in de wereld van het studentenleven. Gedurende de aankomende jaren bevindt u zich op het schouwtoneel van 'De Studententijd' en schrijft u uw eigen verhaallijn. Uw verhaal zal ongetwijfeld doorweven zijn met feesten en studeren, huilen en lachen; maar bent u ook op zoek naar meer verdieping? Blijft u passief bij de overweldigende stroom van impulsen die u op uw afgevuurd zal zien worden, of schrijft u voor uzelf een script waarmee u de wereld zal doen verwonderen?

Wat u in uw hand heeft is de nieuwste uitgave van de GongVox, het jaarlijkse boekwerk van literaire hersenspinsels en poëtische presentaties van de leden van Corpsdispuut ter Sociëteit de Gong. Iedere dinsdagavond betreden wij met nieuwe ideeën in het hoofd en pen geholsterd in de binnenzak de Melkhuiskeider, om aan de hand van lezingen, discussies, culturele activiteiten en creatieve invulling onze ideeën en belevingswereld uit de breiden. Zie de GongVox als een bloemlezing hiervan. Neem de tijd en laat u erdoor inspireren, maar geniet bovenal van al dat u leest. Ik zal u daarom ook niet langer ophouden met overbodige woorden.

Vae Soli!

L.P. Timmerman en S. Baas
Redactie der GongVox editie 2021

2
GONG VOX 2021

HET MINISTERIE VAN HYPOTHETISCHE ZAKEN

Het directe zonlicht van de namiddag viel op een kantoordeur, waarop was te lezen:

Sander Watnouals
Data-analyst
Ministerie van Hypothetische Zaken

In het kantoor, temidden van vele, maar gebukt over één beeldscherm, zat, met zijn rug naar het raam, een slanke man van middelbare leeftijd. Hij droeg weloverwogen schoenen en een weloverwogen blik. Op het beeldscherm links van hem rolde een internationale verzameling newsfeeds voorbij. Op het beeldscherm rechts stond een chatgesprek open, en op het scherm vóór hem de regels aan code waaraan hij werkte. Op de muur prijkte een krantenartikel, even trots ingelijst als zijn vele diploma's. Het artikel kopte: "Bizar Onwaarschijnlijke Ramp Gebeurt Niet." Het bestond uit een kort verslag van de uitgebleven gebeurtenis, en een interview waarin Sander werd gevraagd naar zijn werk. Het verslag: "Vandaag had de wereld kunnen veranderen. Voor de normale mens zijn de gebeurtenissen waaraan doctor Watnouals werkt volstrekt onzichtbaar, maar voor hem is het dagelijkse kost. Watnouals berekende dat, met een aan onmogelijkheid grenzende onwaarschijnlijkheid, vandaag de wereld ten onder had kunnen gaan aan een spontane knot kosmische gammastraling, en voorspelde dat dit niet zou gebeuren. Correct, dus, zo bleek vandaag. Op de dag van dit wetenschappelijke succes spraken wij hem. Een vraag uit het interview:

"Kunt u de lezers kort vertellen wat uw ministerie doet?"
"De overheid heeft altijd te maken gehad met voorzien en voorspelbaarheid. Vroeger moest je bezig met directe zorgen. Toen die eenmaal voorzien waren, konden we gaan werken aan het voorkomen van toekomstige instabiliteit: denk aan het weer voorspellen om de oogst juist te laten verlopen. Moderne overheden zijn voortdurend bezig met het berekenen van risico's en het voorkomen van gebeurtenissen: natuurrampen worden meegenomen in gemeentepannen en architectuureisen, geweldplegers tegen de staat en inwoners worden opgepakt voordat er iets kan gebeuren, en inlichtingsdiensten zijn voortdurend bezig met het op de hoogte blijven van ongeziene buitenlandse dreigingen. Wat wij doen bij het Ministerie komt voort uit het inzicht dat ook dit nog maar een onvolledige stap is. Het is nog steeds korte termijn denken om alleen aan die mogelijkheden te denken die voor ons directe zorgen zijn. Wij houden ons bezig met de mogelijkheden die, strikt hypothetisch gezien, ook zouden kunnen gebeuren, en zonder ons onderzoek nooit ook maar enigszins vermoed zouden worden."

De klok stond al ver na vijven, en hij mocht al naar huis, maar Sander was nog driftig zijn code aan het corrigeren. Eigenlijk voelde hij altijd tegenzin om te stoppen met werken, en als het aan hem zou liggen zou hij altijd achter zijn schermen blijven. Hij snapte ook wel dat er nu eenmaal gegeten, gepraat, gesport en geleefd dient te worden, maar terwijl hij deze dingen deed zat hij altijd met zijn hoofd ergens anders. Wat hem over de streek trok zijn kantoor te verlaten, zoals het vaker had gedaan, was het vooruitzicht de dag nog even na te bespreken met zijn collega -en, als hij eerlijk was, zijn enige vriend- Wouter Stelnoudat. Normaliter voelde hij zich niet erg op zijn gemak in de omgang met mensen, maar Wouter begreep hij. Wouter zat hem al op te wachten bij het koffie-apparaat. Sander groette hem, en vroeg hem of hij al plannen had voor het eten. "Plannen heb ik zeker," antwoordde Wouter. "Aangenomen dat ik straks zin heb in de Oosterse keuken, dan kan ik op mijn terugweg nog even langs de toko en de slager. Ik las een recept voor een heerlijk stuk biefstuk bereid op Japanse wijze." Sander knikte. "Dat zou inderdaad een uitkomst zijn, aangenomen dat je daar dan zin in hebt. En daarna?" "Ik twijfel nog. Idealiter zou ik nog wat werk gedaan krijgen, maar ik geloof dat Nienke plannen had vanavond. In het geval zij met mij naar de bioscoop wil, dan ga ik met haar naar de bioscoop." Nienke. Sander beseftte ineens de situatie weer. Nienke was de vrouw van Wouter. Over de loop van het afgelopen jaar, echter, was zij voor Sander gevallen. Sander wist niet zeker wat hij ermee moest destijds, maar inmiddels was het uitgelopen op wat gerust een affaire te noemen is. Sander's bedoeling was het helemaal niet geweest om Wouter te kwetsen, maar hij had niet de tijd gehad om te komen tot een verstandige manier om ermee om te gaan. Stel nou dat hij niet ingegaan was op haar whatsappje, of niet gereageerd had op haar hand op de zijne, en het meteen verteld had aan Wouter, dan was het zeker anders gelopen. Maar wat nou als hij daardoor zijn vriend kwijtraakte? Of zijn huwelijk kapot maakte? Het was zeker niet onmogelijk dat het zo zou lopen.

Dit was nou precies wat er zo irritant was aan het dagelijkse leven. Alles werd door een camera weergegeven die voortdurend zo ver ingezoomd stond dat er amper wat te zien was. Wanneer zou hij in godsnaam te tijd moeten vinden om de voorbereiding te doen die nodig was voor zo'n beslissing? En dat terwijl Nienke daar de hele tijd was, en met hem wilde praten? Oké, hij had altijd wel iets gevoeld als hij naar haar keek, maar alles was zoveel makkelijker geweest als het bij een dagdroom was gebleven.

Opeens be kroop hem een hele andere gedachte. Zijn nieuwe voorspellende model, waaraan hij zojuist de laatste hand had gelegd, stond aan en zou de hele nacht blijven lopen. Hij kon, terwijl hij Wouter gedag zei en de straat overstak, de gedachte niet van zich af zetten dat het in het geheel niet ondenkbaar was dat de voorspelde gebeurtenis realiteit zou worden. Aangenomen dat dit het geval zou zijn, zou het grote consequenties hebben voor de mensheid.

Hij was inmiddels thuis, en werd uit zijn gedachtes getrokken door het felle geluid van de deurbel. Het was Nienke. Ze groette hem aan met een grote, gulle glimlach, en hij mompelde hallo. "Heb je al gegeten?" vroeg ze. "Nee, ik was er nog niet over uit." "Dat dacht ik al. Hier, ik heb wat meegenomen." Sander ging zitten, maar vergat haar te bedanken terwijl ze de groentes begon uit te pakken en daarna te snijden. Hij was afgeleid door die gedachte aan zijn nieuwe model. Wat nou als het gebeurt... in dat geval zou... maar het is zo moeilijk te zeggen...

Nienke vertelde over haar dag, en Sander antwoordde af en toe, met weinig interesse. Ook tijdens het eten ging het gesprek met horten en stoten, Sanders ogen glazig en zijn handen slap, amper het bestek omklemmend. Nienke was het wel gewend, maar ze probeerde steeds minder om de avond te redden. Na de afwas deed ze toch maar een poging. "Is er iets aan de hand, Sander? Zit je ergens mee?" Hoewel ze er weinig mee verwachtte te bereiken, keek ze bezorgd in zijn richting. Sander reageerde amper, maar toevallig werd hij even afgeleid door een vlieg, en hij keek op. Zijn ogen vielen recht op de hare.

Sander verstarde alsof hij een hek onder hoog voltage vastpakte en niet meer los kon laten. Een albatros in vlucht. De dans van de planeten om de zon en van de zon om Saggitarius. Het zinloze lijden en het onuitputtelijke doorzettingsvermogen van de mens. Tranen stroomden over Sander's wangen en hij beseftte dat hij nog nooit eerder Nienke in haar ogen aangekeken had. In een kantoor op een computerscherm gingen rode lampen branden, en knipperden teksten met grote, urgente letters: "SIMULATIE VOLTOOID. RESULTAAT POSITIEF. ONMIDDELIJKE COMMUNICATIE VEREIST."

"Kom," zei Sander met kracht, "we gaan een stukje wandelen." Hij nam stomverbaasde Nienke bij de hand. Buiten was het complete chaos. Magma stroomde over woonwijken, uit hele bergen leken happen genomen door onmogelijke reuzen, de lucht was een kleur die niemand ooit gezien heeft. Maar temidden van dit alles lukte het Sander prima om te wandelen naar zijn favoriete plek in het nabije park, waar vanaf een hoge heuvel de hele stad te zien was. Hij ging zitten en pakte zijn telefoon. Wouter nam meteen op. "Dag Wouter. Ik neuk al een jaar je vrouw. Ik houd van haar, en ik denk dat ze bij je weg wil." Tevreden hing hij op, sloeg hij zijn arm om Nienke heen, en keek hij uit over de stad. Grote delen waren compleet vernietigd, of onherkenbaar veranderd. Maar veel was ook nog intact, en er waren druk bezige overlevenden te zien. "Hoe nu verder?" vroeg Nienke hem. Sander antwoordde met een brede grijns. "We zien wel hoe het loopt."

- NTEK KERSSIES

COMMUNIST OP EEN GEIT

Ik heb een kussentje nodig, het uitgemergelde lichaam samen met de versleten werk jas en de constant bewegende schouderbladen zorgen niet voor een prettig zitvlak. Toch bracht mijn geit, Jonas de geit, mij vijf ochtenden in de week tussen zeven en acht richting de fabriek, ik had, net als alle andere werkers, geen andere manier om te reizen. Ik was daarnaast ook gehecht geraakt aan Jonas. Hij had wat minder Joie de Vivre dan de meeste geiten, maar het chagrijnige gemakker hield mij wakker in de ochtend en gaf Jonas iets van karakter, een persoonlijkheid. Op een dinsdagmorgen kwam ik aan in de fabriek en zag dat het groenendag was. 2x per jaar had de fabriek groenendag, iedereen die het laatste halfjaar bij de fabriek was komen werken kreeg vandaag een officiële inwijdingsceremonie. Dit duurt normaal de hele dag, alle fabrieks medewerkers waren aanwezig om te kijken. De productiviteit stond op nul en er was leven in de fabriek.

De eerste activiteit stond op het punt om te beginnen, alle nieuwelingen moesten binnen 5 minuten zoveel mogelijk aardappelkroketjes hun maag in schuiven, de top drie hoefde niet mee te doen met de volgende activiteit. In mijn tijd kreeg ik er maar vijf naar binnen, op dat moment had ik het gevoel dat mijn keel van binnenuit aan het smelten was, aangezien de aardappelkroketten heel warm worden gemaakt voor de competitie. De recordhouder, met als bijnaam Freek niet zomaar een Leek, wist er 63 te verorberen in vijf minuten. Dit getal zal in werkelijkheid wel lager liggen, maar daar heb ik geen bewijs voor. enfin, terug naar de competitie, er waren 12 nieuwelingen. Ze hadden allemaal dezelfde kleding aan als de rest van de arbeiders, het enige verschil was de groene vlekken waarmee ze bevekt werden bij binnenkomst. Een nieuwe jongen sprong eruit, hij had hetzelfde aan als de rest, alleen hij zag er beter verzorgd uit. Beter verzorgd dan de hele fabriek eigenlijk. Zijn baard was strak bijgeknipt, zijn haar zat mooi in model, hij leek ook recent gewassen, maar het meest vreemde waren de goud glimmende oorbellen die hij in had. Toen de activiteit begon schoof iedereen de kroketten naar binnen in een moordend en pijnlijk tempo, behalve de oorbelman, hij was rustig aan het eten, verbrande plekje verwijderend voor dat hij een hap nam. De top drie hadden er alle drie ongeveer twintig op, zij waren samen feest aan het vieren. De rest was beteuterd, behalve meneer oorbel, die had er rustig zes op en genoot, zo leek het, met bijna minachtende blik van de ambience. Hij deed de rest van de dag ook amper zijn best, zo kwam hij al half participierend de hele dag door. In de fabriek had niemand het door, de nieuwelingen waren te druk bezig met de uitdagingen en de arbeiders waren te hard aan het zingen en zuipen om er iets van te merken. Daarnaast was er een exceptioneel goeie nieuweling die alle uitdagingen wist te winnen, dat trok meer de aandacht dan het luie gehannes van de oorbelman.

Het was ongeveer half zes en de inwijdingsceremonie ging beginnen. Ook wel de rituele bevrijdingen van je groene vlekken. Dit ging best simpel in zijn werk. Een voor een legde alle groenen een parcours af, aan het einde sprongen ze in een groot bad van rode verf, dit was hun bevrijding van de status 'groenen', ze waren dan officieel arbeider. Mister oorbel ging als laatste, aangezien hij alle uitdagingen had verloren. De elf gloednieuwe arbeiders lagen vrolijk en broederlijk samen in de rode verf terwijl de oorbelman net met zijn parcours begon. Hier gebeurde iets vreemds, iets wat mij altijd bij zal blijven.

Hij voltooide het parcours op zijn doolie gemakje en sprong aan het einde het rode bad in, toen iedereen op het punt stond hem te feliciteren begon hij met schreeuwen en liep het bad uit.

"GADVERDAMME, blijf van me af stinkende gore rode aap. Je ziet er smerig uit, je ruikt smerig, je bent smerig, elke vorm van persoonlijkheid is uit je geslagen. Jij, maar jullie allemaal hebben geen leven. Elke dag goor naar je werk, op een chronisch ongelukkige rotgeit om na een dag slaaf te zijn geweest je vrijheid te vieren met shotjes vodka op de terugweg. Zelfde rotgeit, zelfde rottag, zelfde stinkgeur en de zelfde godvergeten vodka. Dit hele arme rode schijtland is 24/7 ongelukkig, dronken en vies. Maar ik heb een oplossing en het is simpel, geen werk, wel geld, volg mij. Hij pakte een brandslang en spoot alle rode verf van zijn arbeiderssloffie, dit trok hij daarna uit. Onder zijn werk kleding had hij een glitterpaars pak aan met een laidback Sumner das, Mondriaan broek en de nieuwste Jordan sneakers. Daarnaast had hij een hele dikke Rolex om zijn arm met een fles champagne in zijn hand. Al glimlachend, nee, schaterlachend liep hij naar buiten, de fabriek volgde hem stilletjes en benieuwd. Hij klonk als een absolute maniak toen hij bij zijn geit aankwam. Deze was keurig in jacquet gekleed met vleugels gesponsord door Qatar Airways, op deze vleugels zaten twee bloedmooie olijfkleurige stewardessen. Hij gaf beide stewardessen een zoen, nam een slok champagne en ging op zijn geit zitten en vloog weg.

-- DIRK TEN VELDE

HET BOLSJEWISTISCH BOEREN BEVRIJDINGSFRONT

Precies toen de klok drie uur sloeg, kwam een colonne auto's het erf oprijden. Langzaam kwamen ze voor het houten landhuis tot stilstand en de eerste gasten stapten naar buiten. De ietwat rafelachtige pakken die zij droegen, stonden in schril contrast met de ogenschijnlijk gehuurde auto's waar de gasten meer paradeerden. De locatie van het hoogtepunt van dit driedaagse ritueel was een fraaie boerderij in het Westen van Brabant. De boerderij was al decennialang van de familie en wie het huis hoorde kranken en voelde bewegen voelde de aanwezigheid van de overledenen die hier ooit resideerden. Het leven was er rustig en kenmerkte zich door het komen en gaan van familie, akkerbouw en een strenge geloofsbelijdenis.

Als oudste zoon van de familie had ik mij allang afgezet tegen dit leven wat in mijn ogen eentonig en saai was. Ik streefde mijn geluk immers na in het buitenland en was al jaren niet meer op de boerderij geweest. Toen ik hier echter terug was, bemerkte ik dat er wel het een en ander was veranderd. De figuren die de boerderij bezochten, leken wat norsere types en er vond vreemde moeilijk te duiden activiteit plaats op de boerderij.

Toen ik eens binnen was en het portret boven de open haard eens wat beter bekeek, onthulde het terstond zijn ware identiteit: Caroline Van der Plas keek mij met een geniepige glimlach recht in de ogen aan. Een in mystiek gehulde, corpulente verschijning, die zich zoals de geschriften reeds voorspelden, verschenen was om de boeren te verenigen en naar glorie te leiden.

Op zoek naar antwoorden sloop ik zachtjes naar de schuur rechtsachter op het erf, en het daarop voortkomende geroezemoes en gekakel werd steeds luider en luider. Voorzichtig opende ik de deur zodat het gezelschap binnen mij nauwelijks opmerkte. Aan het einde van de schuur zag ik twee reusachtige John Deer - trekkers, met daartussenin een vaandel met daarop de letters BBB; het Bolsjewistisch Boeren Bevrijdingsfront. Daarvoor stond in een leer geklede met bijbehorende insignes geklede Caroline Van der Plas. Naast haar stond een beeld van Ceres, nog steeds geblinddoekt, omdat die dag de industrialisten binnen waren gevallen. Een boer genaamd Harm de Jong uit Espel ging staan en vroeg om het woord. Hij was zo'n boer die pretendeerde van de oude stempel te zijn en droeg dan ook een jacquet. Zoals Caroline echter terecht opmerkte, wordt de jacquet niet in de avond gedragen en was Harm eigenlijk maar een pretentieuvolle lul. Beschaamd trok hij zijn jacquet uit en ging poedeltje naakt weer op zijn stoel zitten. Met krachtige stem werd er gesproken: "Waarde boeren, met de volgende hamerslag heropen ik de 3e conferentie van de BBB, wij zijn gebleven bij punt 9: de uitreiking van de bokaal voor uitzonderlijke verdienste aan de agrarische sector: De Gouden Kalf!". Dit jaar ging de Gouden Kalf naar Cor Van Veen. Jarenlang had hij het gedrag van de kruisiging tussen een Sallandse hooglander en een Limburgse melkkoe bestudeerd. Verkleed als soortgelijk dier bewoog hij zich door de kuddes van het desbetreffende dier heen, om zo

een beeld te krijgen van zijn paar- en eetgedrag. Toen hem gevraagd werd naar voren te komen en hem gevraagd werd hoe deze koeien zich dan toch gedragen zij hij: "heel goed!". De aanwezigen knikten instemmend en lachten.

Ze hief haar handen en maande het publiek tot zwijgen. "Boeren, het moment is gekomen! Het boerenleven, het echte boerenleven is in verval geraakt. Werkend Nederland kijkt op ons neer terwijl wij één van de meeste basale behoeftes van de mens vervullen! Laat staan wat de hoge heren uit Den Haag wel niet van ons denken!" Gejoel steeg op uit het publiek. "Uitgemolken melkboeren, wanbeleid, en een stortvloed aan regels maken ons werk onmogelijk. "They took our jobs! Th tk our jbs!! Schreeuwde enkele mannen uit het publiek. " Het wordt tijd dat wij in opstand komen!" Bij het uitspreken van deze woorden schoot men waarlijk in tranen en zelfs de aardappeltelers en de biologisch-dynamische boeren, normaliter de grootste rivalen, omhelsden elkaar broederlijk. "Waarde boeren! Moge de aard van deze bijeenkomst u inmiddels duidelijk zijn, vanavond roep ik de vrij Boerenrepubliek uit! En een ware colonne aan trekkers vertrok naar Den Haag.. De revolutie was begonnen.

- V S F S W

HET MUSEUMBEZOEK (-ene vertelling verdeeld in vijf fragmenten)

Fragment één:

"In de essentie van de kunst schuilt een diep verlangen naar de uitdrukking, een verlangen om het getrachte trachten getracht te trachten, en dat natuurlijk laag voor laag. Dit stuk verzet zich tegen, en exploreert, de transgressie die mogelijk wordt gemaakt door de Genesis -- die de menselijke ziel heeft geformeerd -- te zien als het ketenen van het symbolisch-kunstzinnige aangeboren vernuft dat ieder mens in zich heeft, in plaats van de schepping van dat vernuft. De non finito techniek laat de toeschouwer zijn eigen pretentieloze afronding van het werk construeren, waardoor het kunstwerk naar eigen goesting getracht kan worden, hetgeen een proces, een stroming, als gevolg heeft. De kijker wordt tevens aangeraden te kijken naar het z.g.h. ruimtelijke aspect van dit werk, gezien het niet louter fysiek doch ook metafysisch, zweetafysisch, zelfs transcendentiaal de dimensies van het ruimtelijke overschrijdt."

Fragment twee:

Een aantal dagen geleden op een zeer duistere plek waar de rook zeer laag hangt en geen van de mensen een T-shirt dragen: "Hij stond laatst op mijn teen; als je die teen visualiseert als een vierkant, waarvan alle zijden discreet verdeeld zijn met intervallen van 0.8 centimeter en alle bokken -- de verdeling dus - nummert van boven naar beneden en van links naars rechts alfabetiseert, dan stond hij op d4." Men schrikt.

"Precies op die had ik een blauwe plek. Hij wilde daar gebruik van maken; hij heeft getracht het trachten door mijn teen te trachten door een klein spijkertje onder zijn zool te bevestigen."

De muren zeggen niets.

"Een baas is een baas en wat goed is, is goed."

Iedereen weet hoe laat het is.

Fragment drie:

Op naar de stad Rijsel. De zon schijnt, maar het museum zit vol. De wondere schoonheid der kunst trachtig tracht te trachten.

Even over de mannen die aan het spreken waren over de teen van de baas in een donkere ruimte met mooie kleding aan en kennis van de tijd. Dat is maffiatuig, de baas heet Kees, de twee toehoorders, die nu in de rij voor het museum staan, heten Johnny en Dave. De boosdoener (van de spijker), een klokkenmakerszoon, heet Arjen. De mannen lopen naar binnen, na rond te hebben gekeken in de zaal van de tijdelijke expositie over Pop-kunst, lopen ze door. In de zaal met daarin Futuristische kunst trekken Johnny en Dave hun wapens, ze schieten Arjen door zijn nek, hij valt om en ze schieten door. Er ontstaat een plas bloed. Gelukkig droogt dat vrij snel. Het slachtoffer blijft er liggen en krijgt veel bekijks. Zo veel zelfs dat er een bordje naast komt te hangen. Is dit het schone en verhevene? Hebben wij gepoogd dit te trachten om te zijn plezant?

Fragment vier:

We zijn gebleven te Rijsel, alwaar een museum is met minsten één dood kunstwerk en nen aantal bezoekers, waaronder één oud vrouwtje en nen jongeman die wellicht zwart haar heeft, en wellicht nen beetje heeft gesproken over de schoonheid van de kunst en het trachten en wellicht een blauw pak of hemd draagt. Dat zijn toch van die dingen, Trachtje. Het te doen te trachten maakt het getrachtene toch niet het gedane denkt de madam achter de Frans-Vlaamse museumbalie en daarna krijgen de oma en den jongen nen pas voor den éntree. Schoon. De oma en de jongen kruisen elkander bij het lijk, het kunststuk. "Och, ..." zeide de Oma!!!!— Het getoeter en het hoorngeschal van alle duivelen weerklinkt over gansch de wereld en de mensheid, ja de mensheid, die tracht, ja die tracht; Lezer, dit is de frustratie zelve, de mens zal sterven zonder ooit zichzelf in de spiegel gekeken te hebben en te denken over de splitsing van GRVN en ZK, zodat er over blijft GRVNZZK, zonder zijne flamoës, die de wijde wereld betreedt en vindt - ik heb heb het over Gijsbrecht Rob van Namstel Zonder Zijne Kut (excusez, lezer) - en de flamoës gaat de wijde wereld in en vindt een vrouw en kinderen en huwt ze allemaal en leeft nog gelukkig in een vakantiehuis en GRVNZZK die zal hem missen, maar nooit naar achter kijken en dan besluiten priester te worden, om na tien jaar zijn geloof te verliezen, even te veel te lezen over de Islam en dan nen vulle marxist worden en hij zoude zijne flamoës tegenkomen in nen diskotheek en verliefd geraken, maar de wereld, ja, de wereld, zal het ze niet gunnen, och, de tragiek! Ja, dit zou de mens nooit gedacht hebben, maar gelukkig, het oorverdovende hoorngeschal neemt in volume af en de oma spreekt door: "Och, wat enig, wat nen enig stuk, dit is nou's 'kunstig'." Lezer, de jongeman denkt hierdoor nen aantal dingskes: tegen wie heeft ze het? Voordat ik de tweede gedachte noem, nog even dit: eigenlijk, heel eigenlijk, op dit moment, voor even, draagt de jongen niets blauws. Dan de tweede gedachte: "Wat bûn da nou?" Heel soms was hij een boer uit de provincie die niets te maaien had in musea en van blagen en proaten en carnavallen dacht. Alszijnde de provinciale kerel getracht te trachten de getrachtste trachtenaar te zijn, was hij even niet in het museum en kon hij het omaatje loslaten. Ze schreide daarvoor, ja die oma schreide! "Jongen in het blauwe pak, laat me los, laat me los! Het doet pijn. Ik ben maar een oud omaatje." Toch dacht hij: "Je moet niet zulke dingen als 'enig' zeggen, vooral niet op die manier. Dat slaat nergens op. Het betekent niets, 'enig' uit uw mond laten komen is uzelf als een pokémon gedragen wier enige eigenschap oud (en rijk) zijn is." Gelukkig respecteren ze ouderen in de provincie wel.

Fragment vijf:

Is dit het nou? Ja. Dit is het. Het museum sluit en de stad Rijsel gaat open. De oma zegt geen "enig" meer, maar heeft gewone gesprekken met schone mensen. De jongeman, die wellicht schrijver was, loopt naar huis en spreekt af met vrienden, maar, zoals een wijs man ooit zei: Welnu, als ge naar mijn mening vraagt: ik heb iets tegen zulke proza, straks moet ge niet meer onderdoen voor tippetotje de schilderes: als ik de schilderijen van tippetje zie en ik kom buiten dan heb ik de indruk, dat de eerste de beste vrouw die mij tegenkomt in haar bloot lijf zal lopen... schrijf toch eens schoner en verhevener proza.

Schrijf toch eens schoner en verhevener proza.

Tracht toch eens te trachten en getrachtte trachting te trachten.

Dan zijn we nu toch bijna bij het einde aangekomen, maar de gedachten die houden niet op, die zullen blijven en ook nu zullen die er zijn en zijn die er.

We hebben het nog niet genoeg gehad over het schone en verhevene, om er dan nu even kort op in te gaan: allez, kijk, als er in nen zin één ding gebeurt dan vindt den zin plaats in '1800-en-ginder', op het plaatsje 'daar-toenmaals' en niet in 2021, b.v.b. aan de g.b.-weg. Wordt er dan dáár (aan de g.b.-weg) nen zin geschreven of opgemerkt, dan zijn er duizenden dingen die er plaatsvinden: het universum, de wereld, de landen, de zeeën, de dingen, de auto's, de vrachtwagen, de telefoons; die zitten dan allemaal in de zin. Een zin met daarin één gebeurtenis vindt plaats in een vacuüm, is een vlucht. Dan nog nen andere gedachte: zo'n beeld (over proza en prozaïsche zinnen) is wellicht wel pre-101barz e.d. Dan als aller-aller-laatste, wellicht wel de belangrijkste gedachte: Ik ben geen absurdist, ik neuk gewoon te weinig. Excusez. (Voor mijn schoon en verheven proza).

- VSKKS

HOW TO RANT? DE KUNST VAN RANTENEREN

Een goede Gonger heeft altijd wel iets te zeiken. Maar een klassieke zeiksessie is niets meer dan het magere straaltje dat sijpelt uit een plasbuis die is verstopt met een door drie-en-een-halve nier geproduceerde niersteen, als je het vergelijkt met een goede rant. Een goede rant is dan de onafgebroken monsterstraal die meneer de Praeses uitscheid na een avond stevig zuipen, althans als wij zijn manische verhalen over zijn mannelijkheid moeten geloven.

Hoe bouw je een goede rant op?

U bent allen bekend met de opbouw van een goed verhaal. Introductie – middenstuk – kwinkslag – einde. Er wordt op het begin rustig opgebouwd naar de zaak waar het om gaat waarna er toe wordt gewerkt naar een oplossing maar verhip, daar gebeurde iets onverwachts! Het toppunt van het verhaal, maar gelukkig kwam alles goed en dromen we nog even door naar het einde. Een zeer geleidelijk proces. Dit verschilt wezenlijk met de opbouw van een rant, die is als volgt: Introductie – middenstuk.

Er mag geen twijfel over bestaan dat een goede rant als grap is bedoeld. Dat is hij niet namelijk. In een goede rant maakt de schrijver een connectie met het zwaarste, diepste en meest intense stukje haat in zijn hart en laat dit volledig botvieren op het lijdend voorwerp. Een kwinkslag zou het volledig overrompelende effect wegnemen; comic relief, komische ontlasting, een moment rust en bezinning voor de getroffene, de kans om te helen, de kans om PTSS uit de weg te gaan, dat is het laatste wat je je slachtoffer gunt.

Nu, naast het ontbreken van een kwinkslag ontbreekt ook enig uitzicht op een einde. Het einde? Daar is de het lijdend voorwerp zelf verantwoordelijk voor. Het is wel oké, zelfs gebruikelijk soms, om daar suggesties voor te geven. Wees wel creatiever dan 'spring toch voor een trein, Peter' of 'ik wens je een Frans ontbijtje toe, Buschman'. Verwijzen naar de suïcide preventielijn is de gouden standaard.

Laten we het even in de praktijk brengen met een kort voorbeeld.

Met neme een onderwerp. Squash bijvoorbeeld.

Het begrip warmspelen bij squash staat voor het doelloos van een balletje tegen een muur aanslaan tot Verhoeff keurig te laat aan komt hobbelen. Als er daarna een potje gesquasht wordt kan men spreken over dat er is warm gespeeld. Het lastige van warmspelen met squash is dat het geduld soms wel twintig minuten lang op de proef wordt gesteld met de daarbij komende toenemende frustratie. De focus van de frustratie kan vaak snel worden verlegd door één van Verhoeff's als excuses vermomde woordgrappen. Een paar harde ballen in zijn nek smashen en de gemoederen zijn weer bedaard. Het is een beetje als blauwe ballen. Makkelijk te verhelpen door even hard te schieten. Er moet gewoon even gekomen worden. Maar waar Celis bijvoorbeeld absurd slecht in is, is komen. Naar squash. Zoals afgesproken. Na twintig minuten doelloos een bal tegen een muur aanslaan ga je dan naar huis met ontzettend veel zin om iets kapot te

verkrachten. Er is dan overigens geen sprake van dat er is warm gespeeld.

Een afspraak missen, het kan de beste overkomen. Helaas ontbreekt het hier van enige kwaliteit en is het begrip 'beste' zó relatief dat ik niet anders kan dan concluderen dat Frank(?) mijn meest betrouwbare squashpartner is. Één uit één. Gefeliciteerd. Tja. De Gong als opvangplek van gelijkgestemden is als de Marianentrog waar het op diep zinken aankomt. Met als rockbottom Celis Tittse. Je zou kunnen verdedigen dat het ook lastig in je agenda kijken is in het donker onder een druk van 1000 bar, of als je die omstandigheden gewend bent omdat je al zo lang op rockbottom zit, je je dan als een vis op het droge voelt op het moment dat iemand een beetje structuur in je leven voorhoudt met suggesties als 'zet het anders in je telefoon'. Zoals ik al zei, je zou flagrante incompetentie zo kunnen verdedigen maar wat is nou een grotere belediging van het verstand van anderen dan het voorhouden dat Celis uitgezonderd is van basiskwaliteiten omdat hij als persoon geheel niet meer te redden is. Wat is een verdediging nou als deze berust is op defaitisme.

Wat dan wel? Een kalender ter grootte van de slag bij Waterloo, op dezelfde plek in zijn kamer? Een viertal oost-blokkers in een wit busje die hem, eventueel gekneveld, komen afleveren op de squashbaan. Een oppas misschien? Ik vind het allemaal maar erg onvolwassen en lichtelijk mensonterend. Maar op dit punt weet ik het ook niet meer. Wat ik je wel mee wil geven is 0800-01-13. Bel ze, en praat over een goed einde.

- *GUUS VAN DER HAM*

ALS JE HET ZÓ BEKIJKT... (dialectiek van wedersijds onbegrip)

~ LE PREMIER ACTE ~

Het vette knotje bedekte veel, maar was niet toereikend om de kaalheid te verhullen. Niet de kaalheid van de hoofdhuid, neen, erger: de kale plek op zijn ziel. Hoe kwam die vent hier? Wat was zijn levensverhaal? Ergens was hij oprecht benieuwd. De barman was waarschijnlijk nog geen 40 maar ondanks verwoede pogingen om de jeugdigheid te vangen, had dit voor de scherpe toeschouwer juist een averechts effect. Alles voor de show blijkbaar.

Kleding die net te hip was, net te goedkoop gekocht en dien-tengevolge een totaalmatch die schommelde rond de tachtig procent. Die schoenen bijvoorbeeld in combinatie met dat mouwloze hemd. In het voorbijgaan op straat zou het je niet opvallen, maar nu hier, splend met lauwe pils, was het toch zonneklaar.

"Gast, serieus..", mompelde hij onbedoeld, per ongeluk zijn gedachten gestalte gevend. Maar niemand reageerde. Een combinatie van teleurstelling en gelatenheid vulde zijn borst. Toch, te trots een man om genegeerd te worden door een stel sjaarzen zocht - en vond hij - vrijwel direct het zilveren randje. Nu hoefde hij tenminste ook geen genegenheid te veinzen. Met een geforceerde glimlach te doen alsof hij het naar zijn zin had in deze dure kuttent voor hipsters. Hij was aan het actieve gezelschap ontvallen en kon nu rustig in de verdoemde vrijheid van de eenzaamheid simpelweg het verstrijken van de tijd laten gebeuren, zoals een gevangene kalm de jaren wegturft op de wand van zijn cel. Dromend van vrijheid, wetende dat het tegelijkertijd nog wel even duurt.

"Ge zijt nog ça va?". Het deed hem opschrikken uit zijn gedachten en gewaande onzichtbaarheid. Je moest eens weten dacht hij. Hij reageerde op het knotje door het natte zootje A4-papieren dat de menukaart moest voorstellen ter hand te nemen en te doen alsof hij de bierkaart bestudeerde. Een scala aan doodnormale Belgische biertjes, variërend in prijs van 6,30 tot wel 13,- per glas (20 centiliter) vulden het vale papier. Hij keek niet, maar om oprechte overweging geloofwaardiger te maken vernauwde hij zijn ogen tot spleetjes en plukte kort aan de baardharen die uit zijn kin groeiden.

"Pils alstublieft", zei hij tenslotte na twintig seconden die voor alle betrokkenen zo'n twintig seconden te lang hadden geleken. Hij zou het nu wel hebben begrepen, toch? En zo niet, dan niet.

~ LE DEUXIÈME ACTE ~

Pils alstublieft, alsof zijn leven niet al lullig genoeg was. Louis deed zijn best om het te verhullen, maar soms had hij het gevoel dat de treurigheid zichtbaar was door de haarscheurtjes in zijn gelaat. Hij was nu bijna 40 en de laatste vijf jaar waren als een vrije val geweest. Te lang gestudeerd, schulden, ouders boos.. En net toen hij het tij dacht te hebben gekeerd: Corona. Het was als een nekschot geweest dat hem verlamd en stuiptrekend als een slachtvarken had gelaten. Vera, zijn vriendin, had eindelijk de moed gevonden om hem te verlaten. Dat had kortstondig voor opluchting gezorgd: ellende is minder beschamend in je eentje. Kortstondig. Toen kwam de totale paniek die zich omgekeerd uitte in een volledig in zichzelf gekeerde stilte en lichamelijke verlamming. Hij had nu jaerlijng geen zin om eraan terug te denken. Gelukkig had hij nu Nadia.

Zojuist had hij zich nog verheugd over de komst van deze club rijkelui-zoontjes. Natuurlijk, het café - excuus Guustavistisch Proeflokaal was de term - waar hij werkte was te duur voor de locals en gericht op naïeve toeristen tevens zelfverklaarde fijnproevers. Schot in de roos, had hij gedacht toen hij die gelikte Chinees en Blondie binnen had zien komen lopen. De Chinees, strak getrimd baardje; wel een jasje, geen hemd, streepjesshirt korte mouwen, dure gympen (geen sokken) en die blonde langlokige met bijkans meer festivalbandjes om de arm dan jaerlingen in de dwarsdoorsnede van zijn piemel. Precies het volk dat zich hier cirkeljerkend en elkaar op de schouders slaande voor een astronomisch bedrag een stuk in de kraag zoop.

Maar nu had deze norske baardaap hem teruggeworpen op zijn diepste angsten. Terwijl: alsof deze Hollandse hork er zelf zo succesvol bij zat? Het hemd was niets op aan te merken en de schoenen ook niet. Maar dat grijze jasje vol gaten en met meerdere levens aan bier- en koffievlekken. Hij droeg het jasje als een Geus zijn penning, maar Louis kon zich niet aan het idee onttrekken dat hij waarschijnlijk vooral de grote held van zijn eigen verhaal biografie was. Een biografie dat in beperkte oplage volledig ingepakt in dozen op zijn eigen zolder stond te verstoffen. Alles voor de show, blijkbaar. En dan geen pantalon, maar een spijkerbroek. Wel weer bretels, en dan ook nog zo'n aanstelligere das, hoogstwaarschijnlijk bedoeld als studentikoze grap die alleen hij scheen te vatten. Waarom liet hij zich toch zo kisten door deze clown? Er was iets in de priemende blik en die vervelende aanmatigende houding, alsof hij dwars door de façade heen kon kijken en hem kon zien voor wie hij was. Zoals Louis omgekeerd naar hem keek en hem zag voor wie hij was. Waarom kon deze knaap niet gewoon meedoen en de illusie in stand houden? Nu voelde hij zich naakt, bekeken en hulpeloos. Maar misschien was dat hun beider lot.

Enfin, het was bijna ondertussen 01.00u En overmorgen was het alweer dinsdag: Nadia.

~ LE TROISIÈME ACTE ~

Dinsdag. Hij had er slecht van geslapen. Eng slecht zelfs. De brute baardaap had hem in zijn slaap achtervolgd en gedurende de nacht geen moment rust gegund. Overdag, ijlend van het slaaptekort, werd de achtervolging voortgezet. Wel vaker had hij de nachten tot dinsdag geteld, maar zelden was het zo bar geweest. De afgelopen tijd had hij vaak gespeeld met de gedachte tot suicide. De pillen in het badkamerkastje - nu reeds 67 weken overwonnen - leken dan soms een onoverwinnelijke aantrekkingskracht op hem uit te oefenen.

Adem in. Adem uit. Douchen, scheren, knotje kammen, en dan: Nadia.

In de Rossebuurt. Hij wist precies waar hij moest zijn, en belangrijker: wanneer. Ze wachtte altijd op hem vlak voor sluitingstijd. Natuurlijk was hij niet de enige - een hoer leeft niet van één klant per week. Maar dit moment - dinsdagavond vlak voor sluitingstijd - was magisch voor hen beiden, hij wist het zeker. Beiden een kutleven, beiden dicht bij de dood dan het leven. Beiden reddeloos verloren. Maar samen was dit moment van hen. Samensmelten, en even vergeten.

De hoek om. Straat uit. Links, rechts, links en dan weer links. Pleintje. Vierde raam van links.

Verstijfd stond hij midden in de straat. Niemand die het opviel: hier keek iedereen met zijn lid richting de ruiten.

Daar was Nadia. Daar was de groep. De kalende baardaap; Blondie met de bandjes. De Chinees zag hij niet, maar herkende wel de rest.

En daar was Nadia. Ze stond in de opening met één van hen. Mooie jongen, stevige kaak, hoge jukbeenderen, lange donkere lokken zweefden voor zijn gezicht. De deur sloot, het gordijn ging dicht. De groep liep lachend, zingend en brallend weg.

En hij, hij weende. De hele weg naar huis weende hij. Thuis. Hij wilde het zo graag. Het doen: dood gaan, de geringe menigte van nabestaanden nog één keer beroeren met zijn sterven.

Maar hij kon het niet. Hij had er de kracht niet meer voor. Ook dat was hem nu ontnomen. Hij pakte een schaar uit de keukenlade, ging voor de spiegel staan en knipte zijn knotje af. Hij kon het niet helpen: alles voor de show, blijkbaar. Haren bleven plakken aan zijn beweende wangen terwijl hij naar de slaapkamer strompelde en vervolgens op bed ging liggen. Foetushouding, jammer dat niemand hem kon zien, dacht hij.

Misschien had hij morgen de kracht.

Misschien.

Maar waarschijnlijk niet.

- ROB VAN NECK

ZEEMEERMINTROFEE

Een nat, dof geluid doet de vogels op de vensterbank opvliegen. Het geluid komt dichterbij en wordt nu beter te onderscheiden van de omgevingsgeluiden. Het klinkt alsof er een grote tonijn tegen de stroom van stoeptegels op aan het zwemmen is. Na een laatste klap, voor de deur, wordt het even stil. Ursula strijkt afwachtend door haar vette haar en legt een van haar kwabben goed.

Er wordt zachtjes op de deur geklopt. Met een donderende stem beantwoordt Ursula het geklop: 'Binnen!' De deur zwaait open en op de deurmat ligt een kleine zeemeermin, die langzaam naar haar toe hupst, als een hopeloze vis op het droge. De meermin overbrugt de ruimte tussen de deur en het reusachtige bed van de groteske vrouw. Ze kijkt op naar het meest vlezige wezen dat ze ooit heeft gezien. Het bovenlijf van de heks steekt als een dobberende boei in haar zeeën van vet. De omvangrijkheid van haar lichaam beslaat het grootste deel van het bed. Dreigend kijkt de gigant op de kleine, druipende zeemeermin neer.

Interludium: zeven jaar eerder op een familiefeestje

Ursula, die toen nog kon staan, boog zich over haar tweejarige neefje. Er werd verhit in de woonkamer gediscussieerd over het lot van de demente oma, dus had ze zich losgemaakt van het gezelschap om bij haar neefje te kijken. Nu keek ze glimlachend op hem neer, terwijl hij trots zijn Duplobouwsel liet zien. Er zat een vlag scheef op het schip dat hij had geknutseld. Ze stak haar worstenvingers voorover om de vlag recht te zetten, leunde voorover en verloor haar evenwicht. Het neefje kon de veelheid aan mens niet opvangen en overleed terplekke in een zware zee aan vet. Ziek van verdriet vond Ursula haar troost op de bodem van elk witte-bonen-in-tomatensausblik. Van de blikjes maakte ze Madurodam, terwijl haar dijen bleven groeien. Met de dood van haar neefje, werd Ursula de Heks geboren.

'Ik verwachtte je al, kleine meermin', donderde Ursula. De grote bange ogen van de zeebewoner kruisen de zelfingenomen ogen van de kluiszenares. Ze zoekt in haar vetkwabben en trekt een fluoriderend rood flesje eruit. De vloeistof deint met de handtasjes van haar onderarm mee. De kleine zeemeermin klaart zichtbaar op, pakt de toverdrank en verdwijnt uit de voordeur.

De gouden zonnestrallen laten de zandkorrels fonkelen als een zomerse sterrennacht. De kleine zeemeermin ligt vol spanning te wachten op haar felbegeerde prins. Het zout glinstert op haar nieuwe benen en valt tussen haar tenen wanneer ze die geïntrigeerd heen en weer beweegt. Tijdens haar oefenwandeling had ze een vork gevonden, waarmee ze nu haar haren aan het kammen is.

Vanuit haar ooghoek ziet ze hem aankomen. Het paard met de ruiter werpen lange schaduwen op het strand. Ze wuift verleidelijk naar hem en wacht tot zijn dierlijke driften het over zouden nemen van zijn angst. Ze hoeft niet lang te wachten eer hij zijn paard haar kant op stuurt.

De prins, gestoken in een schitterende mantel, kijkt met een haaiachtige blik op haar neer. Ze strekt haar armen uit en hij hijst haar op het paard. In stilte draven ze over het fonkelende strand richting het kasteel.

De zware deuren zwaaien open. Met veel hoorngeschal wordt het tweetal ontvangen. De prins begeleidt de meermin over de binnenplaats naar een zijdeur, de donjon in. Zijn stevige hand rust op haar billen, hiermee duwt hij haar in de goede richting. De grijns der haaien siert nog steeds zijn gezicht. Nog een deur door, tot ze plots tot stilstand komen. Een kamer bezaaid met rode en oranje tapijten rolt zich voor hen uit. Kleine bijzettafeltjes en zitzakken worden bevolkt door schaars geklede vrouwen met veel schitterende sieraden. De vrouwen kijken op en de prins gebaart dat de meermin zich bij hen moet voegen. Met een plof zetelt ze zichzelf op een stevige poef en kijkt de prins na terwijl hij het volgende vertrek binnenloopt. Het geroezemoes in de kamer zwelt aan en de kleine landmeermin maakt gebruik van het geluid om geruisloos achter haar prins aan te lopen. Langzaam doet ze de tweede deur open. Aan de overzijde van de kamer knappert een haardvuur. De speelse vlammen zorgen voor vele, rare schaduwen op de muren. De muren zijn bezaaid met jachttrofeeën. Herten, vossen en tonijnen kijken met dode blikken de ruimte in. De prins staat met zijn gezicht naar het haardvuur en lijkt zichzelf een bordeauxrode vloeistof in te schenken. Boven zijn hoofd pronken op de schoorsteenmantel drie grote zeemeerminnen, vastgenageld aan een bord van hout. De kleine zeemeermin trekt met een wipje, de toverdrank uit haar slipje en maakt een snoekduik. De fles ramt ze met een noodvaart op het achterhoofd van de prins en ze schreeuwt: 'Vive la overwatermatriciaat, bitch!'

- *CELLIS TITITSE*

IN EEN NOTENDOP

Dag 1

De schuit schuift schuin door de schuimbekkende massa vol woelende wezens. Ingesloten tussen bruine muren aan weerszijden is er maar één route mogelijk. 'Tarzan!' roept een van de mannen, en het is een pitbull. Een groot canine-achtig figuur is uit de bruine muur opgedoken. Naarmate wij het beest naderen, lijkt het af te dalen op de anchitaire formaatladder. En op het moment dat onze schuit het beest bereikt heeft, zien we dat er slechts een ielig keffertje overgebleven is.

De schuit vaart verder en het keffertje rent achter ons aan. Aan zijn tred maak ik op dat zijn karakter was samengesteld uit veel stil Zweedse degelijkheid, een meestal ietwat sombere en saaie levensernst van verstandelijke praktijk gewend uit te zien naar zijn ervolle plaats onder de mensen, was zijn ambitie ritmisch, gestadig ontwikkeld tot een maathoudende, eierzucht, maar ontwikkeld alleen in die lijn, langs welk zijn oog altijd gewoon was te turen, de hiërarchische lijn van de bemanning.¹

Dag 2

Toen ik vanmorgen wakker werd liep de hond nog immer achter de schuit aan. We hadden onderhand flink wat mijlen afgelegd, maar het beest heeft het toch volgehouden om ons bij te houden. Nu blaft hij af en toe wat onze kant op. Maar in tegenstelling tot zijn tred, worden we niet veel wijzer van de door zijn stembanden geproduceerde geluidsgolven.

Dag 3

Het hondje had vandaag een stok gevonden waar hij vreselijk trots op was, althans dat haalde ik op uit de grote grijs die op zijn gelaat huisde. Het beest sprong het water in om de stok aan ons te bezorgen, wat hij zich niet besepte was dat zijn tak helemaal geen meesterwerk van moeder aarde was. Wij weigerden hem aan te nemen en drongen aan op het vertrek van de hond. Het keffertje begon te janken zoals honden dat zo vuil kunnen en met de staart tussen de benen strompelde hij weer de bruine muur in.

Dag 6

Al drie dagen is het hondje niet gesignaleerd, ik begin ietwat ongerust te worden, straks gebeurt er nog wat met dat beest.

Ik ben net wakker geworden omdat ik maar niet kon stoppen met denken over dat hondje. Toen ik naar buiten keek drong de maan net door de wolken en verlichtte de schuit als met een vochtige mist van betovering doodstil.¹

20 ¹ interpretatie van enkele strofen uit *De Stille Kracht* van Louis Couperus

Dag 7

Ik ben uiteindelijk toch in slaap gevallen maar werd alsnog voor zonsopgang wakker. Buiten zag ik hoe de maan lacherig, spottend, als een slechte fee uit hare wolken rees: hare vochtige, doodstille betoovering zilverde over de holle schuit.¹ Ik voelde meer knopen in mijn buik dan dat mijn kleine nichtje er ooit had gemaakt.

Plots voelde ik het. Het leek alsof alle goden de neus ogenblikkelijk dezelfde richting op hadden gewend, de aarde begon woest te schudden, donkere wolken verzamelden aan de hemel, reusachtige vissen lanceerden zich uit de kolkende watermassa en de lucht vulde zich met talloze insecten verschillend in vorm en formaat. Als uit het niets schoot er iets kleins uit de bruine muur, langs de vissen en door de insectenzie heen, op weg om ons schappelijke schuitje te bereiken. Het was het hondje. Op een zeker moment barste de hemel open, flitsen, donder en liters regen ontsnapten het rijk van de goden. Bij een hele heldere flits zag ik de nek van het best in tweeën splijten, ruimte makend voor een hoop huid en haar.

Ik knipperde een keer met mijn ogen en het beest dat nu twee hoofden had, was in de schuit beland, waar het rustig ging zitten. En dat allemaal in één notendop.

- JULIAN SCHOENMAKERS

¹ interpretatie van enkele strofen uit *De Stille Kracht* van Louis Couperus

CATCH 22 VAN GEAMBIËERD ALTRUISME

Ik vond het een ietwat te ordinair restaurantje. De deurwaarders waren twee anderhalf meter hoge varens die meer af deden aan de chiqueheid van de tent dan het menu dat op de deur ingegraveerd was, maar het was haar suggestie dus mij mening deed er niet toe.

Ik heb nooit begrepen wat de oorzaak was van de schelle geluiden en echos die in ordinaire restaurants zo prevaleerde, maar ook deze tent had er heel erg last van. Het geluid kaatste tegen de goedkope wanden en mijn oren begonnen door het ontraceerbaar schelle geluid zich steeds meer te verstoppen in de hoop beter te kunnen omgaan met deze cacaphonie. Ik heb het nooit moeilijk gevonden me aan mijn lot over te laten en hiermee leren omgaan was daarom gesneden koek.

Ze had een tafel in het midden van het ordinaire restaurantje gekozen. Ik haat dat. Ik ben niet een achterdochtig persoon persee, maar ik ontwikkel in restaurants, en zeker ordinaire tenten zoals deze, toch een soort stalinesque paranoia denkende dat de mensen in mijn rug nou precies de eventuele ruimte tussen mijn broek-onderbroek-bilspeet aan het bestuderen zijn. Ik ben absoluut niet vies van het menselijk lichaam, kan het zelfs extreem waarderen, maar de mannelijke bilspleet heeft mij op esthetisch gebied simpelweg nooit aangesproken. Kortom, dit is een uitermate kutte plek om te gaan zitten, maar zij koos het dus mijn mening doet er even niet toe/zou er niet toe moeten doen.

Na deze bevalling zaten we eindelijk en konden we eindelijk aan het werkelijke "meat" van de afspraak gaan beginnen. Iets wat ik zo liefkozend het 'update gesprek' heb gekroond. Zij vertelt mij haar algemene levensores en ik doe mijn best daar voor mij iets engagerend van te maken. Het interesseert mensen die om mekaar geven, het interesseert volwassen mensen. Het zou me moeten interesseren. Ik wil dat het me interesseert.

“En toen bleek zij ineens na een week niets gezegd te hebben het compleet oneens te zijn met mijn aanpak, dus nu moet ik mijn hele pva plots opnieuw gaan schrijven en volgende week weer presenteren.” Zei ze terwijl ze met steeds krachtigere lepelbewegingen de cappuccino in een Koffie verkeerd aan het transformeren was, deze gebeurtenissen hadden haar veel stress opgeleverd. “Vervelend, wat ga je nu doen?” Zei ik, “hoort erbij.” Dacht ik. Hoort erbij? HOORT ERBIJ? wat voor een arrogante klootzak denk je wel niet dat je bent?!?!?!? Hoe weet jij dat? Werk jij? Doe jij haar werk? Kan jij dat hebben? Doet dat ertoe? Waarom kan je niet gewoon empathisch zijn? “Nou ik denk dat ik gewoon vanavond aan mijn pva ga.....” “ik kom zo bij je terug schat “dacht ik, eerst even deze egoïst in mijn psyche de huid vol schelden, ik ga nu even lekker 5 minuten hierop haten. Lekker bezig met haten betrapte ik mij op knikken en “mhmh” zeggen. Ohh shit, ik was zo lekker bezig met haten dat ik echt een beetje de kluts kwijt ben, het gaat nu niet meer over pva'tjes, maar aankomende leuke dingen, kleien met karel op kantoor, waarom vind ik dat grappig? Okee, maar dit vindt zij sws niet grappig dus niet zeggen, moest je nou fyiek lachen? Gvd. “Wat is er?” Zei ze “Niets, binnenpretje” “zeg” “kleien met karel op kantoor” “ik heb het daar helemaal over gehad, hoe kom je daar op?” “Weet je het zeker, je had het toch over kleien?” “Pottenbakken” zei ze met neergeslagen ogen en zuchtte, een klein glimlachje was er gelukkig wel te bespeuren. Heb ik het toch een update volgehouden, altruïstisch luisteren is best lastig, nu lekker stomme grappen maken, je hebt het verdiend.

- RUBEN DEN DULK

EEN ODE AAN HET WATER

Dit literairkunstwerk is voorgedragen als een rap. De beat is te vinden als u deze letters en cijfers intyped in uw internetbalk:
https://www.youtube.com/watch?v=hX_KzubGfkU

Ik loop door de lege straten twijfel 'm om te vragen als een vreemde op komt
dagen om sociaal te klagen-
over de dag, over het zonnige weer, keer op keer, al het water uit de hemel
geslagen.

Alsof de dondergod niet eens op komt dagen.
Zich niet kwam verlagen om de grond ernaar te vragen dagen achtereen
steeds alleen.

Ik wil de donder uit de lucht zien vallen zien knallen door de regen rennen
lekker plensen in het water -

liever vroeger dan later stromend in m'n keel,
niet te veel, genietend van het vloeiend geheel.

Niet vast, niet gas. Druipend dat het nat was aan het glas vastgeplakt, ten-
minste voor een deel met spanning vastgebonden als een drup aan elkaar,
als een druipende kaars die mijn hoofd zo bedaarst.

Ik wil de druppelen uit de kraan zien vallen zien knallen,
door de stromen dromen in de wolken -

later op de dag met een lach en slecht gezag,
door de bomen komen dromen die het gezag veracht-erin de kamertjes,
van de politiek, zo ziek, intrinsiek wil ik denken aan iets.

Laat me voelen zonder doelen en m'n hoofd af koelen,
door m'n hoofd te kroelen wordt ik blij, zo vrij, ja jij, kom erbij,
en zwem door met de beat in je oor.

Voel je als een vis met gehoor, in de wereld van de -
regen in de bergen naar het water in de zee,
en de stromen tussendoor die doen ook nog lekker mee,
met de cyclus van verdampen vallen bloeien van de planten die opgroeien,
ook de planten die jou echt niet boeien.

Met de wortels in het water, naar de wortels in het land,
die allen zoeken naar hetzelfde zodat hun land niet door-brand.

Door de hitte die de mens creëerd.
Het is alsof ze kolen vereerd, nooit echt leert, van de -
cyclus van het water leven beven,
alles wat het water leven zou moeten geven.

In de nacht, met wat pracht van de sterren erbij,
zo vrij, zo zacht.

Wat een karwei van evolutie die het leven toe lacht.
Had je gedacht dat de mensen die het maken in het leven daar waren geko-
men

zonder dromen, zonder pracht van natuur,
en wat duur om door te werken.

Water drinken tot het laatste uur.
Dat is wat ik dacht.

Water is echt een prachtig fenomeen.
Het kabbelt, het vloeit.
Het is zo beweeglijk in zijn levenloos bestaan.
Het is bijna alsof het leven heeft.
Ik zou het leven willen geven.
Want als het leven zou hebben
dan zou het -

stromen door de bergen, door het dal, door de lucht.
Dromen van het leven, van lief, van goed geluk.
Van de planten die het leven aan alle kanten voorzien, alles priem,
dat is het leven zijn kiem.
Met het genot van de gedachten erbij, is die vrij,
om te zien wat voor leven het water maakt.
Voor jou, voor mij
is het genieten om te zien wat een beekje met je doet.
Het vult met levenslust, en dat is zo zoet als een -
kus op de wang van die vrouw die mooi lacht,
wat een pracht is die fonkel van de levens passie en kracht
van die mooie blauwe ogen
van dat lange rosse haar
waterig gedachten dromen 't toch nog bij elkaar met een staar.
Dat is haar leven bij het meer
en jij kijkt het, het doet geen zeer
aan het vocht van je ogen in de nacht.
Het is het leven die lacht.
Wat een pracht.

- *FRANK BUSCHMAN*

CORPDISPUUT TER SOCIËTEIT
De Gong

DE RADICALE EFFECTEN VAN EEN UIT DE KLAUWEN GELOPEN HUIZENMARKT

Daar was het dan tóch, een moment van bezinning daalde over hem neer; een kort moment van twijfel had onafwendbaar geleden, maar hij had er tot op heden nog niet aan willen toegeven. Als passagier in de marineblauwe Volkswagen Passat van zijn goede, enige en bovenal onwetende maat ontwaakte Ziggy uit een diepe fase van 'highway hypnosis' en bekropen hem gedachten aan de absurde afgelopen maanden. Zijn luttel drieëntwintig jaar als bewoner van deze blauwgroene aardkloot zou hem in de ogen van menigeen nog niet veel levenservaring kunnen hebben gebracht, maar zijn bebaarde gezicht leek te proberen het tegendeel aan te tonen. Wat was er gebeurd in zijn leven, waardoor hij tot dit punt was gekomen?

Ziggy groeide op in een gierig Drents gezin waarin hij werd geacht om zijn eigen huur te betalen vanaf zijn twaalfde. Iets wat ervoor had gezorgd dat hij de rest van zijn leven een aanstellerig hoge aversie ontwikkelde jegens het betalen van huur. Ziggy was het enige kind van een moeder die het bestaan van groenten uit, naar eigen zeggen, religieuze overwegingen ontkende en een vader die ooit eens, bij wijze van een grap, zijn gezichtsbehandling had getrimd tot een Hitlersnor, om er vervolgens bij te zweren dat dit hem zó sexy stond dat hij hem wel kon houden. Achteraf bezien kon Ziggy wel begrijpen waarom de ouders van zijn klasgenoten hun kinderen hadden verboden om bij hem te komen spelen. De enige waarmee Ziggy een band opbouwde, was zijn rasloze naaktkat genaamd Geertst.

Maar de misère duurde niet eeuwig. Op achttienjarige leeftijd wist Ziggy samen met Geertst te ontsnappen aan thuis, door te gaan studeren in Nijmegen. Hier aangekomen maakte de wereldvreemde tiener een doorstart als volwaardig linkse hippie 'après la lettre'; niet geheel onlogisch betekende dit ook meteen het einde van het contact met zijn familie. Veel moeite had Ziggy alsnog wel met de huurprijs van zijn nieuwe kamer, die maar liefst 150 euro was gestegen.

Naast zijn studie psychologie leerde hij nog enkele, in zijn ogen, uiterst onmisbare vaardigheden; zo wist hij op den duur binnen een recordtijd van 5 minuten en 47 seconden een bong te fabriceren uit een Mona griesmeelpudding, een rietje en een blikje rode Fernandes. Zijn leven was goed, totdat de huurprijs van zijn kamer opeens werd verhoogd. Ziggy moest maar liefst 100 euro per maand meer gaan betalen. Naast dat hij dit, door zijn zelfverklaarde jeugdtrauma, al moeilijk kon verkroppen, had hij hier ook nog eens het geld niet voor. Uit wanhoop en geldzorgen belande hij in de louche wereld van de heroïnehandel. Iets wat, gezien zijn recente ontdekking van de ontegenzeggelijke gatewaydrug wiet, tot gevolg had dat hij zelf ook verslaafd raakte; iets waar zijn studievriend Maarten hem nog zó voor had gewaarschuwd.

Verwikkeld in deze handel verhuisde Ziggy naar Amsterdam, waar hij een degelijk pand aan de Sarphatistraat betrok, zonder vooraf enig fysiek contact met een huisbaas te hebben gehad. Het prijskaartje van 900 euro per maand werd hem bijna te veel, maar telkens weer kreeg hij te horen: "Ah joh, dat is heel normaal in Amsterdam. Jij komt zeker van buiten de ring?" Bovendien ging de handel goed en was hij toe aan stabiliteit...

Maar op een nacht schrok de kersverse bewoner van de Sarphatistraat 64 wakker van het geluid van een krijsende geit, recht naast zijn oor. Het bleek een ram te zijn, maar om heel eerlijk te zijn was de verwarring in de diersoort niet het meest verbazingwekkende aan de situatie. Ziggy sprong uit bed en leidde de ram zo goed en zo kwaad als het ging zijn wijddenstaande voordeur uit.

Ook in de daaropvolgende avonden bleven de raarste dingen gebeuren; Geertst was op een ochtend Rood-Wit-Blauw geverfd en heel het appartement werd ingepakt met Oranjelint. Na een kort op onderzoek uit te gaan ontdekte Ziggy dat de deur van de gangkast onbekleed bleek te zijn. Door het oranje lint gebaad duwde Ziggy met een soepele, doch ietwat zenuwachtige, beweging de deurklink naar beneden en was met stomheid geslagen door wat hij hier aantrof. Het was op dit moment dat er een vrij absurde woordenwisseling ontspon tussen Ziggy en een ineengedoken, ongemakkelijk glimlachende, Minister-President.

Tjongejonge!

- Mark Rutte? Wat doe u in mijn kast?
- Is dit een kast? Dat weet ik niet, dat zou ik even na moeten zoeken.
- Pardon, wat zou dit anders zijn? Hoe bent u hier gekomen?
- Ik hoor wat u zegt, maar ik heb hier geen actieve herinnering aan.
- Wat? Bent u degene die al de hele week mijn huis terroriseert? Kom eens uit de kast?!
- Ach...
- Ach? Ja wat ach? Doe eens normaal man!
- Doe eens normaal man? Doe lekker zelf normaal!
- Jij bent degene die hier in mijn gangkast staat!
- Nogmaals, dat zou kunnen, maar ik kan mij dit niet actief voor de geest halen.
- U staat er nog steeds!
- Ik vind dat u zich gedraagt als een vrouw die niet bemind wilt worden, die er nu alles aan doet om zo onaantrekkelijk mogelijk voor de dag te komen.
- Ik sta hier in mijn badjas, in mijn eigen huis, te praten met een geschifte Minister-President in mijn gangkast, vindt u het gek?
- Ach, ik heb zestien miljoen bazen, waarvan één dit pand bezit. Nu is het mijn verantwoordelijkheid om de gouden eieren uit deze kip te trekken.
- Wat? Wilt u beweren dat u werkt voor mijn huisbaas?
- ...

CORPDISPUUT TER SOCIËTEIT
De Gong

Zonder antwoord stoof Mark Rutte de deur uit, en bewoog zich met een zweriger zwaai van zijn rechterbeen over het zadel van zijn fiets. Verdwaasd bleef Ziggy achter. Verward en woedend, maar bovenal verbaasd dat Mark Rutte zelfs als inbreker nog zo “lekker gewoon” de fiets pakte.

De rust keerde de rest van de maand even weder en de situatie leek bekoeld. Maar op een zekere nacht schrok Ziggy weer wakker van een harde krijs en een klap, waarna het even stil werd. Vliegensvlug rende Ziggy op het geluid af, maar het was te laat; haastige voetstappen vertrokken uit zijn huis terwijl hij in de woonkamer aankwam. Hier lag Geertst roerloos op de vloer, met ernaast een envelop met zijn naam erop. Hij opende de brief en las hierin:

“Geachte heer/ mevrouw,

U huurt van ons een woning aan de Sarphatistraat 64. Wij moeten u mededelen dat de huur van deze huurwoning per direct zal worden verhoogd tot €1600,-. De reden hiervoor is aanhoudende overlast van uw kant en weinig, tot geen, reactie onze hele redelijke fysieke aanmaningen.

Hoogachtend,

Ziggy krijste het uit van ellende en keek onrustig om zich heen naar aanwijzingen; eerst zijn kat, maar nu waren ze te ver gegaan. Hij vond niets, of toch? In de gang zag hij bemoderde voetstappen en in de hoek lag het gebroken montuur van een bril. Geen doorsnee bril, dit montuur was vele malen excentrieker. Hij wist opeens genoeg...

Langzaam keerden Ziggy's gedachten terug naar de auto waar hij zich in bevindt, zijn bivakmuts al vijftig kilometer lang vastgeklampt in zijn witte knokkels. Op de borden langs de snelweg verschijnt de naam van het Paleis Huis ten Bosch al. Terwijl hij nog een laatste hijs neemt van zijn crackpijp, verplaatsen zijn gedachten zich naar de 30 kilo TNT in de achterbak en vraagt hij zich af het niet wat overdreven is. Aan de andere kant; zij betalen géén huur... Wat zou de naam van hun huisdier eigenlijk zijn...?

-VSSB

SONNET 2001

KANKER! Koffie op m'n witte patta's...
Heb ik de goden niet goed bemind? Godver... Vroeger was ik
nog een goed kind, en hield mijn tante van mij... NU... moet-
tt ik naar het toilet, natuurlijk... Als niemand mij maar ziet.
De treden zijn zwaar onder mijn voeten, het water -KOFFIE!- koffie,
stroomt tussen mijn benen, een depressieve kleur als de tegels en

Ooooooh, een vrouw, ik denk dat ze blauwe kaas druipt. Ik wil in haar
benen bijten omdat je wordt wat je eet. Maar vrouw, wat doet u nou? Met
uw lippen zo grauw, u had een pauw moeten zijn: zo zacht, zo fijn, maar
u loopt depressief als mijn tenen tussen de koffie. Nauw? Vrouw? Grauw?
Gauw, kom Gauw, benen, Gauw, Gauw, Gauwe, gauw... DIE KOFFIE VAN
MIJN SCHOENEN.

Zij is natuurlijk kristenlijk, wij niet. Wij hebben niks afgesproken. Wij
hebben onze handtekening niet onder de kleine lettertjes gezet... Wij
hoeven geen enkele belofte na te komen. Wij zijn vrij! Vrij zijn wij, vrij...
Behalve wij... van wij... En het ziet er belachelijk uit, koffie, zwart, bruin,
op wit.

NEE?

MAAR?
VROUWEN ZE ROKEN
SCHIPPERS ZIJN FIJN
ACHTER HET GORDIJN
WAAR HERSEN KOKEN
MOE VAN EEUWIG ZIJN
STAAN KINDEREN KLAGEND
NAAR MOE'S BORST VRAGEND
BIBBEREND OP DE WAL
SCHIPPER DIE VAREND
WACHTEN OP HUN VAL

ZOLANG

ROKEN ZE VROUWEN
GEBROKEN SCHIPPERS
STROPEN HUN MAUWEN
HOPEN OP TROUWEN

FIJN ZIJN SCHIPPERS
ZIJN VAN EEUWIG MOE
ZIJN VROUWEN MOE-

der van wordt ik. Die bruine vlek, de natte tenen, de trap welke oneindig
lijkt. Voort te duren

Dat was een lange stilte in mijn hoofd. Mijn Nederlands docent heeft
mij geleerd maar drie punten voor zulk vertoon te vertonen. Voor deze
stilte zou ik minder punten, of juist meer gespaard hebben in mijn roze
spaarvarkentje.

Owww wat vijf dagen quarantaine wel niet met je doet. Is vloed op een
hoed

met
Overzadigde moed onze wereld
Tegemoet een groet
van een lieve vrouw en
de maagd, ongepaard stappen zoet door

En hoor!

De vogels ze fluiten, het gras groeit tussen de tenen van reuzen: de zoog-
dieren kijken toe. Water valt uit de lucht voor de onzienbare is geen dak te
vinden tegen haar adem welk zo voedzaam voor het zaad is.

Ik ben niet meer zoals ik hoorde te zijn, zo fijn, wat rode wijn: geen pijn.

GENOEG! Trucks zijn gedaan Oude Heer, niemand zal luisteren meer.

Oke, sorry pap. Ik zal ditmaal luisteren, ik zal dit maal goed zijn. Alsjeblieft
niet slaan.

Een keer zei ik tegen vader dat hij mij liever dood dan levend zag. Hij
schudde in woede zijn hoofd en sloeg het glas naast mijn hoofd kapot. Nee!
Ongeboren! Snap het verschil!

Alles ging fout

De professor ging direct naar het gebouw
Alle docenten voerden het woord
Politiek leiders beraadslaagden samen
Waarom de schoonste zulke nare dromen had

Ik stond op, de man die zo wijs is
Ik sprong in een open cabrio
Reed door de ondergaande zon
Onderweg trof ik een hoer

Hoer! Waarom droom het schoon
Over zulke slechte zaken?
Ze knipoogte en zei:
Ik sprak omdat ik het moest, ik zwijg omdat ik het wil

De hoer opende haar benen
Alle nare dromen ontstonden uit haar opening
De held legde zich in haar armen
Zo zijn de nare dromen verdwenen

Nog geen bordje wc gespot. Ik weet niet hoe lang ik hier al rond-
dwaal. Gebaseerd op de kleur van mijn huid en de veranderde po-
sitie van de zon, bij opkomst, aan de hemel, schat ik drie weken.
Maar niks is met zekerheid te zeggen, geen woord, welke meteen
wegsterft in de leegte van deze aardse plek. Van de weinige dien-
ren die ik tegen kwam, was de enige een rotsduif, in het kozijn.
Darwin fokte duiven, hij behoorde zelf tot een aantal duivenfokclubs
in Londen. Elke variatie die hij kon kopen, of verkrijgen, had hij. Door
nauwkeurige observatie kwam hij tot de conclusie dat elke variatie moest
afstammen van dezelfde voorouder, de rotsduif.

SELECTIE!

maar voornamelijk SURVIVAL OF THE FITTEST!
Ik mag dan geen bioloog, maar een bedrijfskundige zijn: wij weten zeer goed
hoe dit werkt.
MARKTWERKING! MARKT WERKT? WERK DE MARKT, MARKT HET WERK
Want als je een bedrijfje hebt, en je moet die ene pan verkopen en tien
andere liggen op de loer?
SURVIVAL OF THE FITTEST!
Je moet je onderscheiden, de niche vinden... Zolang je maar het best fit.

En allemaal maken ze maar plannen voor Nigel. Ze willen dat hij gelukkig is.
Hij heeft een helpende hand nodig. Als hij gelukkig zegt te zijn:
dan moet hij dat wel zijn.

En hoelang ik wel niet stond te wachten bij de verlichte lantaarnpaal
aan de overkant van de stoep. Godot is nooit gekomen. Hoelang ik wel
niet op dat meisje wachten. En nog steeds. Door mijn wimpers zie ik
haar vormen. In mijn schaduw, in mijn voetstappen, in de bladeren
op de grond: in de spiegel. Alles wat ik aanraak ruikt naar haar.
Alles dat ik hoor doet haar zien. Alles wat ik proef klinkt als haar.
Haar op mijn hoofd is haar. Haar op mijn buik is haar. Haar op mijn hoofd is
haar. Haar op mijn vingers is haar. Haar op mijn schoot is haar. Haar is haar.

Stop mijn neus tussen de scheiding van borst en arm waar de borsten ontstaan als de sneeuw tegen de ramen drukt en de junks als muizen tegen elkaar onder de brug liggen. Coke een keer gedaan, te duur. Zo nu en dan als ik mij slecht voel loop ik naar de brug. Van een high junk is makkelijk te jatten. Al helemaal met getrokken mes. Snijdt door de pezen van de junk als boter, smaakt anders, ruikt anders, ruikt naar riool & slager. Aparte geur in de kou. Bittere smaak door de maanden lang ongewassen huid. Je voelt de ziektes op je tong kietelen.

Koffie op je schoenen is geen niche. Mijn benen doen pijn. Laat ik de lift pakken. Veel knoppen. Geen wc. De bovenste verdieping? Daar kan ik vanaf plassen, of misschien zijn daar vazen die ik kan vullen. PING, de lift is er. Deze verdieping is wit, geen wc te bekennen. Misschien kan ik de jurk van die vrouw gebruiken. Nee, dan maak ik het wit vies en het gordijn gebruiken valt te veel op. Lopen dan maar. Vroeger liep mijn opa ook elke dag, hij stond heel vroeg op. Dat was volgens hem het beste tijdstip om mensen te ontdekken. Ik snap hem wel, niks lekkerder dan een vroege ochtend, koude douche, koud land, koude rechterhand welk niet in je jaszak zit en dan de wereld welke langzaam ontwaakt. Toch mocht niemand in het dorp ons en als ze mij zo vroeg zagen lopen schrokken de oudere mensen veelal.

Dertig manieren om borsten te verpakken
Rubber en seks in blik!

Herman van veen, schiet mij zomaar te binnen. Ahhh, de faculteit, hier zal toch wel een wc moeten zijn..... 'Hé, HE PIET, HEY PIET, HEY PIET'. Ze lijken het tegen mij te hebben, maar ik heet helemaal geen piet. 'HEY PIET!' Een jongen, ik herken hem, tikte mij daarnet op mijn rug. 'Ik heet helemaal geen piet.' 'Nee, maar als je er zo uitziet had je net zo goed een piet kunnen zijn. Ben je met je witte flaneerschoenen door de schijt gelopen?' 'Jij draagt dezelfde schoenen' 'Zonder schijt ja, hahahah sukkeltje. Hier een vaas.' 'Wat moet ik daarmee?' 'Volgens mij weet je dat zelf!

KANKER KOFFIE OP MIJN WITTE PATTAS'!

HHGHHHHGGHHGH
AGAHGHEHGHA
AADGHHHEH AAHHHHHHHG EHHAGEE HHHHHHHHHHHEHGHHHTTTT
HEEEUUHEHEHUUUHH
HHUUUEHEHHFT FTTE ETTTHHHHH
OEOEOEFHHFHHEHHEHHHEFFGGGGHGHEHGAHAAAGGG

en hij werd wakker, bezweet.

-LUCAS TIMMERMAN

EEN WOORDJE NA

Leuk dat u nu van daar, naar hier bent gekomen. Mogelijk vond u de verhalen die u heeft gelezen spannend, ontroerend of prikkelend, of wellicht vond u er niets van en heeft u geen van de verhalen gelezen. Dat kan, zo zijn wij vooral ook benieuwd naar u! Voelt u zich bij deze van harte uitgenodigd om eens langs te komen op een van onze dispuutsavonden op dinsdagavond om 20:00 te Melkhuiskeider (Groesbeekseweg 147), om van dichtbij kennis te maken en mee te doen met het dispuut.

Het Corpsdispuut ter Sociëteit De Gong is een herendispuut opgericht in 1927 door studenten om elkaar intellectueel en cultureel uit te dagen. Elke dinsdagavond prikkelen wij elkaars hersenen met verhalen, lezingen, discussies en culturele activiteiten. De dispuitaire activiteiten herinneren je eraan dat er meer is buiten studeren, werken en vrouwen. Wees welkom op ons schouwtoneel!

U, NU!

- Joost van den Vondel

Vae Soli!

S. Baas en L.P. Timmerman
Redactie der GongVox editie 2021

Corpsdispuut ter Sociëteit de Gong
Groesbeekseweg 147
6521 CN Nijmegen
Tel: (024) 322 43 54
abactisdegong@hotmail.com